

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **B.S.**
státní příslušnost Ukrajina
naposledy pobýtem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 787/6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.8.2018, č. j. OAM-183/LE-VL17-VL13-PS-2018, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bárty **se určuje** částkou 6.800 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 28.8.2018 č. j. OAM-183/LE-VL17-VL13-PS-2018 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a podle odst. 5 téhož zákonného ustanovení mu byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 15.12.2018. Žalovaný vzal za objasněno, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že jím podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany má za cíl vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je podle žalovaného účelová ve snaze legalizace pobytu a vyhnout se správnímu vyhoštění. V případě žalobce by nebylo účinné uplatnění zvláštního opatření podle ust. § 47 zákona o azylu.
2. Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu ze dne 26.9.2018, kterou nijak blíže nezdůvodnil a požádal v ní zároveň o ustanovení zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti bylo usnesením krajského soudu ze dne 9.10.2018 vyhověno s tím, že mu byl zástupcem ustanoven advokát Mgr. Ladislav Bárta. Tohoto právního zástupce zároveň krajský soud vyzval k doplnění žaloby, na což ustanovený právní zástupce reagoval podáním ze dne 15.10.2018, v němž vytykal žalovanému správnímu orgánu nesprávné a nedostatečné vyhodnocení naplnění podmínek ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a to konkrétně naplnění podmínky, že žalobce mohl o mezinárodní ochranu požádat dříve. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem uvedl, že žalobce je zjevně chronickým azylovým turistou, který o mezinárodní ochranu žádal v celé řadě evropských zemí, se zcela shodným úmyslem pak přicestoval i do České republiky, kde se však ihned dostavil na pracoviště cizinecké policie s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu. Nelze tak konstatovat, že by žalobce ihned po svém příchodu na území České republiky neměl v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu a přestože lze celkově jeho jednání označit za účelové, nelze v žádném případě dospět k závěru, že by úmysl požádat o mezinárodní ochranu pojal až po svém zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Závěrem své žaloby podotkl, že se v daném případě nabízelo žalovanému využití zajištění žalobce podle ust. § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, což neučinil. Navrhoval proto, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.8.2018 č. j. OAM-183/LE-VL17-VL13-PS-2018 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Napadené rozhodnutí přezkoumal přitom krajský soud podle ust. § 65 a následujících soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal krajský soud v daném případě za prokázány následující skutečnosti:

- dne 27.8.2018 podal žalobce u Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty žádost o udělení mezinárodní ochrany;
- dne 25.8.2018 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů;
- dne 25.8.2018 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí č. j. KRPE-68051-24/ČJ-2018-170022-SV, kterým byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., a doba tohoto zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že žalobce byl dne 24.8.2018 kontrolován v rámci pobytové kontroly hlídkou Policie ČR na recepci Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, kdy sdělil, že cestovní pas ztratil ve Španělsku a nedisponoval žádným platným vízem či povolením k pobytu na území České republiky. V rámci řízení o správním vyhoštění se žalobce dne 25.8.2018 vyjádřil tak, že z Ukrajiny odcestoval proto, že nechtěl být naverbován do armády. Na Ukrajině si zařídil polské pracovní vízum, na jehož základě odcestoval v dubnu 2016 do Německa a následně do Francie, kde pracoval nelegálně na stavbě. Přibližně po 2 měsících odcestoval na výlet do Amsterdamu, kde si chtěl sehnat práci, což se mu však nepodařilo. Odcestoval proto přes Francii do Španělska, kde žil několik dní na ulici a kde mu ukradli cestovní pas. Nechtělo se mu vracet na Ukrajinu a v říjnu 2016 zažádal v Barceloně o azyl. Úřady jej poslaly do Andalusi, kde pobýval asi 8 měsíců, dostával od státu 50 Euro měsíčně a měl zajištěno ubytování a výuku španělštiny. Po 8 měsících jej nebavilo čekat na konec řízení a svou žádost o azyl „stáhnul“, načež obdržel od státu peníze na vycestování. V dubnu 2017 odcestoval do Německa a po pár dnech se vrátil zpět do Španělska, kde vyhledal Církev adventistů sedmého dne, která jej ubytovala a poskytovala mu stravu. Přibližně po měsíci odcestoval do Nizozemska, kde si od známé pronajal loď, na které nějakou dobu pobýval. Tam jej chytila policie a byl umístěn do centra, ve kterém požádal o azyl. Jeho žádost po 3 týdnech zamítli a sdělili mu, že musí zpět odcestovat do Španělska. To však žalobce neučinil a rozhodl se odjet do města Una, kde v jiném migračním středisku žádal o azyl. Zde pobýval opět několik měsíců, během kterých střídal různá střediska a pobíral dávky 60 Euro na 2 týdny. V únoru 2018 byla jeho žádost zamítnuta a policie jej eskortovala na letiště; musel odletět do Madridu do Španělska. V Madridu si opět zažádal o azyl, avšak řekli mu, že jeho žádost se bude vyřizovat až za 2 měsíce. Proto se rozhodl odcestovat do Lucemburska, kde zažádal rovněž o azyl. V Lucembursku pobýval asi 2 měsíce v táboře, kde dostával poukázky na stravu a ošacení v hodnotě 100 Euro a poté mu sdělili, že jeho žádost byla zamítnuta, proto odcestoval do Nizozemska, kde pobýval v imigračním centru asi měsíc a na to se vrátil zpět do Německa. V Německu vystřídal tři tábory a po dvou měsících obdržel zákaz vstupu do Německa a bylo mu sděleno, že má odcestovat zpět do Španělska nebo pryč z území. Jelikož se mu nechtělo do Španělska vracet, rozhodl se odcestovat do České republiky. V odůvodnění je dále uvedeno, že v rámci dokazování v řízení ve

věci správního vyhoštění bylo zjištěno, že se žalobce zdržoval na území ČR od 24.8.2018;

- dne 2.10.2018 byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a dle protokolu sepsaného o tomto seznámení sdělil, že nechce uvést žádné skutečnosti nebo nové informace významné pro posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Chtěl by urychlit svůj návrat do Španělska;
- dne 3.10.2018 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. OAM-183/LE-VL17-ZA19-2018, dle něhož je žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a zároveň řízení ve věci mezinárodní ochrany zastavil podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona. Současně určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Španělské království;
- podle protokolu sepsaného dne 30.8.2018 bylo shora uvedené rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci osobně doručeno;
- dne 5.10.2018 žalobce písemně sdělil žalovanému, že nebude podávat odvolání proti rozhodnutí č. j. OAM-183/LE-VL17-ZA19-2018.

6. Zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle zákona o azylu představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení či zbavení osobní svobody cizince; jde tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a osobní svobody, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sbírky NSS, rozsudek NSS ze dne 22.7.2010, č. j. 9 As 5/2010-74, č. 2129/2010 Sbírky NSS, náleží Ústavního soudu ze dne 12.5.2009 sp. zn. PL ÚS 10/08, č. 229/2009 Sbírky). V projednávané věci byl žalobce žalobou napadeným rozhodnutím zajištěn podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Možnost zajištění cizince dle tohoto zákonného ustanovení je tedy vázána (jak správně poukázal žalobce v doplnění žaloby) na podmínku, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž dalším předpokladem je existence oprávněných důvodů se domnívat, že byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny anebo je pozdržet a třetí podmínka je skutečnost, že žadatel svou žádost mohl uplatnit již dříve.

7. Doplnění žaloby žalobce učiněné jeho ustanoveným právním zástupcem dne 15.10.20178 obsahuje v podstatě jediný a zásadní žalobní bod, a to, že výše citovaná třetí podmínka použití ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v případě žalobce naplněna nebyla. Je nesporné, jak vyplynulo z obsahu připojeného správního spisu žalovaného, že žalobce pobýval opakovaně nelegálně na území členských států Evropské unie, na území některých

z nich neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany a že zjevně nerespektoval právní předpisy upravující pobyt cizinců na území těchto států. Nicméně v rozhodnutí žalovaného ze dne 3.10.2018, jímž zastavil řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, se uvádí, že žalobce přicestoval do České republiky z Německa v pátek dne 24.8.2018. Z obsahu správního spisu dále vyplynulo, že již dne 25.8.2018 byl žalobce rozhodnutím Policie ČR zajištěn za účelem správního vyhoštění a žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 27.8.2018 v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách, tedy třetí den po vstupu na území ČR. Z těchto zjištění tedy nelze dovodit závěr, že mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

8. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil (přestože podle vyjádření žalovaného k podané žalobě byl žalobce dne 17.10.2018 transferován z České republiky do Španělského království dle Dublinské dohody) v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle odstavce 4 téhož zákonného ustanovení.
9. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení úspěšnému žalobci žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).
10. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho právní zastoupení v rozsahu 2 úkonů právní pomoci po 3.100 Kč a 2 režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 05.11.2018

JUDr. Petr Indráček

samosoudce